

fantastice, scene de mare tensiune, „suspense“ permanent. Parodierea acestui gen de filme a dat câteva reușite remarcabile. Aș cita recentele producții italiene din seria „oamenilor de aur“ : „Șapte oameni de aur“ și „De șapte ori șapte“. Nu alta este intenția lui Samy Fayad : o familie amărită din Napoli își propune să devalizeze o bancă cu cele mai rudimentare mijloace cu putință și. culmea ironiei, lovitura îi reușește, în niște condiții în care și așii meseriei s-ar da bătăuți. *Cum se jefuiește o bancă* e o farsă parodică, realizată cu mijloacele teatrului de bulevard (cu intenții de auto-parodiere). o farsă vicioasă, fără pretenții, ușor digerabilă, nu lipsită de haz.

Această notă de parodiere a convențiilor a fost dominantă în spectacolul ieșean, în dauna alteia, greu — dacă nu imposibil — de realizat de către niște actori români în fața unui public românesc : mă refer la faptul că autorul a vrut să arate — o declară el însuși — cum acționează un grup de *napoletani* atunci când încearcă să imite un hold-up în stil american, deci niște oameni cu un temperament cu totul deosebit, certăreți, flecari, fanfaroni, neîndemnatnici, gata să se ia la harță pentru cel mai mic fleac, superstițioși, fricoși, creduli, de o candoare dezarmantă. Prezența văduvei Altavilla, spre exemplu, personaj la prima vedere parazită, este justificată astfel de autor : „văduvia la Napoli constituie o adevărată instituție, cu norme străvechi, extrem de rigide, care obligă, printre altele, pe cel în cauză, la un fel de ramolisment și la o permanentă ostentație a durerii“. E drept că s-a încercat redarea culorii locale, a unui pitoresc pestrăț și zgomotos, ba chiar Virgil Raiciu își compune o mască, ce îl face să semene surprinzător de bine cu Marcello Mastroianni, dar cu siguranță că altfel a fost receptată piesa în patria de adopțiune a lui Samy Fayad.

Regizorul G. Tească a respectat specificul textului, a înțeles că e vorba de un simplu divertisment : spectacolul e destul de nostim, interpretarea — onorabilă. Se remarcă tinărul Valeriu Oțeleanu într-o îngrijită compoziție, și veteranul Constantin Sava, apariție furtunoasă într-un rol episodic. Numai că... o astfel de piesă și-ar găsi poate justificarea în repertoriul unui Național doar ca un fel de „respiro“ într-o suită de spectacole de anvergură.

Al. Călinescu

Daniela Avencov și Alexandrina Halic
în „Pinocchio“

Teatrul „Ion Creangă“

„PINOCCHIO“

(dramatizare de Alberto
Lavagna după Carlo Collodi)

Pinocchio e într-adevăr un personaj ! Din 1880, când a fost creat de Carlo Collodi, el a încântat toți copiii, din toate țările lumii, a inspirat spectacole, păpuși, desene, bibelouri, brelocuri, desene animate. E atât de cunoscut acest Pinocchio încât pare descins din *commedia dell'arte*, îl crezi frate cu Arlecchino sau Pulcinella, topăind vesel în paginile istoriei teatrului. După ce Walt Disney i-a dat rangul în film, el a fost destul de mult așteptat de copiii din țara noastră, care, firese, l-ar fi vrut pe o scenă. Premiera Teatrului „Ion Creangă“ coincide cu apariția în librării a unei noi ediții a cărții lui Collodi, și ea vine

să se înscrie armonie în preocupările unui teatru pentru copii.

Spectacolul (semnat de Barbu Dumitrescu), urmărește, în primul rând, realizarea unei atmosfere locale, cât mai vesele, mai trepidante, mai colorate (realizate ingenios scenografic, cu o paletă sensibilă de Elena Simirad-Munteanu). Reprezentația e voioasă, (cu unele lungimi ce țin și de textul ce s-a dorit excesiv de frecvent în relația cu publicul — „invenție” ce tinde a se uza) și cuprinde elementele principale ale atracțiilor pentru cei mici. Există în spectacol foarte mulți interpreți, aproape întreg colectivul, care sînt chemați să și cînte, să danseze, să schimbe măștile și să miște decorurile, ceea ce dă o tentă agreabilă întregii reprezentații. Aș vrea, fără să-i supăr, să mă opresc asupra lui Pinocchio — în intruchiparea excelentei actrițe pentru cei mici care e Alexandrina Halic. Urmărește performanțele acestei interprete de aproape 15 ani, de cînd regizorul Ion Cojar a avut îndrăzneala s-o distribuie într-un spectacol pe fosta studentă a Institutului de teatru, „eliminată” din școală pentru „fizic necorespunzător”. Anii au trecut, Alexandrina Halic s-a impus, ca actriță pentru copii (redevinînd studentă și apoi absolvind Institutul) și iat-o azi în fața unui rol deplin: „Pinocchio. E poate inclusă aici chintesența „artei poetice” a interpretei, marea ei credință în actul scenic, pe care-l împlinește cu suflet de copil, asimilîndu-se năvîității spectatorului, cu care deseori se confundă. Relația aceasta realizată artistic cu sala e însăși chezașia succeselor Alexandrinei Halic. Travestiul a devenit poate pentru ea o povară, obligată fiind, prea des, să interpreteze băieții cumiși sau poznași. De aceea Alexandrina Halic însăși, pare un băiețel, într-întă crede ea în poveștile pe care le joacă, și cu umor și cu tristețe.

Acest Pinocchio al teatrului românesc rămîne o inegalabilă interpretă pentru copii.

Al. Pop

„CINCI SĂPTĂMÎNI ÎN BALCON”

de

Ion Mustață și Marin Traian

Că Marin Traian este un cunoscut umorist („Unda veselă”, divertismentele T.V.) și un rutinat condeier al estradei; că Ion Mustață este un fotogenic și spiritual prezentator al concursurilor „Cine știe cîștigă” sau „Unde-i greșeala!”, o știu toți iubitorii de radio, o știu mai toți telespectatorii! Acum, cei doi umoriști apar și în postură de autori dramatici. Teatrul „Ion Creangă” a înscris în

repertoriu „fantezia (lor) umoristică în două părți” *„Cinci săptămîni în balcon!”* — și o joacă în fața celor mai neinițiați spectatori (copii de la 6 ani în sus, ca să nu zicem de la 6 ani în jos!).

În caietul-program al teatrului, autorii mărturisesc: „...am scris acest spectacol în balconul apartamentului nostru, privind vreme de cinci săptămîni spre parcul de peste drum, animat de cei cărora le dedicăm acest spectacol”. Ne este deci clar, de ce „*Cinci săptămîni în balcon!*” Numai că, se simte de la o poștă că autorii cunosc mai puțin psihologia celor pentru care și-au propus acum să scrie. Cele văzute de ei vreme de *cinci săptămîni în balcon* nu ajung să atingă interesul și, mai ales, să stîrnească bucuria unei reale întîlniri cu fantezia și cu umorul, în rîndul școlarilor, cărora le este dedicată însășiarea de scenete infățișate. Textul e mai de grabă o aglomerare de dădăceli, zilnic auzite și răs-auzite acasă de către micii spectatori, chiar dacă ele aspiră, pe scenă, la virtuțile unor „maxime”. Dacă adăugăm la aceasta valoarea literară oarecare, dacă nu chiar îndoielnică, a replicilor și, în general, a țesăturii „dramatice”, e limpede că scopul ce și l-au propus autorii: de a educa rîzînd (nu plictisînd!), e departe de a putea fi ajuns

Putea oare spectacolul lucrat pe acest text să dea mai mult? *Cinci săptămîni în balcon* poartă, ca spectacol, semnătura regizorală a directorului teatrului — actorul Ion Lucian Acestuia, ce e drept, nu i-a lipsit fantezia (comică); dimpotrivă, a făcut șau risipă de ea. Dar, dincoace de text, sau în afara textului. (Mai puțin proiecțiile; acestea, deși destul de costisitoare, plictisesc.) Fanteziei regizorului i-au răspuns și melodiile cele mai ades inspirate, ale compozitorilor: Petre Firulescu, Niculiță Teodoru ș.a. Lăudabilă și inițiativa de a aduce într-un spectacol pentru copii „ghiocei” ai teatrului. Cu o rezervă: distribuirea lui Valentin Zaharescu (celebru copil-vedetă) e în dezaord total, cu prezența lui pe scenă, încurajată spre cabotanism, față de ingenuitatea reală și față de delicioasa stingăcie a celorlalți copii-actori. (Dintre aceștia am reținut-o pe Rodica Marin.)

Din rîndul actorilor teatrului, o notă bună pentru Vasile Menzel, Florina Luican, Gheorghe Crișmaru, Romeo Stavăr și Monica Roman

Maria Marin

